

DNEŠ

6. 7. 2011

| 10.00 |
prezence práce seminářů velká scéna DKP
| 18.00-19.30 |
veřejná diskuze v předsálí malé scény DKP

Velká scéna DKP

| 15.00 | 17.00 |
Lapohádky, DNO Hradec Králové
| 20.00 |
„Kompotovaný večer z vlastní zahrádky“
- nenechte si ujít

Malá scéna DKP

| 10.00 | 14.00 | 16.00 |
Ošetřovna na kraji pekla, Arnošta Praha

Spolkový dům

| 10.00 | 14.00 | 16.00 |
O čertovi, Na holou, Hořovice

Med

| 11.00 | 15.00 | 17.00 |
Hrnečku vaři, Jarka Holasová Provodov

Krypta kostela sv. Josefa

| 21.00 |
Loutkářský bál s vyhlášením výsledků festivalu

ZAJTRA

7. 7. 2011

Balíme a mizíme!

ZPRAVODAJ
LOUTKÁŘSKÉ
ČESKÉ STŘEDNÍ
6. 7. 2011

Tak, a je to tady.

Náš divadelní týden uplynul jako voda v Chrudimce a vy čtete poslední číslo našeho Zpravodaje.

Týden to byl výživný. Divadel více než obvykle. Celkem se tady odehrálo (včetně dneška) 34 inscenací v 75 hracích časech plus jedno navíc. To poslední závěrečné „Loutkáři sobě“.

Vedle toho Chrudimská beseda a Muzeum loutkářských kultur připravily řadu koncertů a doprovodných akcí.

Co jsme mohli vidět, jsme viděli a jistě si odvážíme domů spoustu inspirace a nápadů.

Tak vlastně zbývá jen poděkovat.

Všem hrajícím souborům za představení, lektorům za vedení seminářů, porotě za jejich práci, Chrudimské besedě za jejich péči o ten loutkářský „pronárod“ a Artamě za Loutkářnu vůbec.

Jmenuji tu instituce, ale za vším jsou pochopitelně lidé. Na jejich výčet by mi úvodník nestačil. Oni mi jistě prominou.

Takže jedno velké děkujeme a nejmíň sto malých osobních děků.

Rádi přijedeme zas a nebude nám ani trochu vadit, že Loutkářká Chrudim bude zase o rok starší. Své dámě zůstaneme věrni.

Za celou redakci, které patří můj úplně největší děk, se loučí

Daniela Weissová

Porota

Tak jsme zjistili, že jsme vám představili ve Zpravodaji kdekoho, ale na porotu jsme jaksí zapomněli.

Tak to napravíme nyní a na závěr vám představíme pány porotce a paní porotkyni. A protože si jejich curriculum vitae můžete přečíst na webu, rozhodli jsme se, že prostřednictvím vašich názorů na ně představíme porotu porotě. Takhle vás vidí, milá poroto, nejmladší generace loutkářů.

Jakub Hulák

Vtipně zvedá obočí a má takové dolíčky, když se směje. Vypadá trochu jako ňouma, ale jen než promluví. Je to vůdčí osobnost. Líbí se mi, že vždycky dokáže najít i něco dobrého.

Vrátka Šrámek

Jeho obor je hudba a na tu on se soustředí. Je pozitivní. Takovej nadšenec. Pořád někam odbíhá, teda myslím jako v řeči.

Tomáš Volkmer

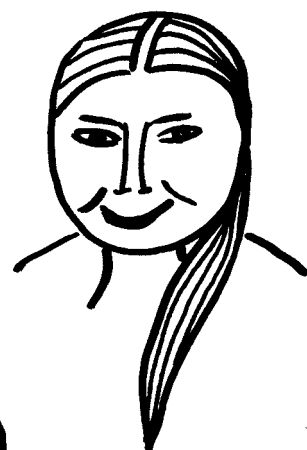
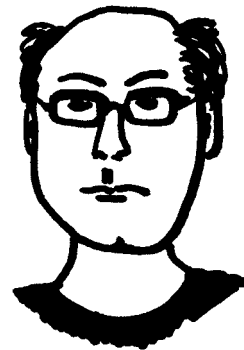
Ten je hodnej a milej. Mluví jako porotce, ale je tomu rozumět. Je taky vůdčí osobnost. Má co říct.

Mirka Vydrová

Ta je milá, ale tichá. Moc nemluví. Potkávám se s ní na záchodě. Má hezké vlasy. V tom jejím pohledu se zas tak nevyznám.

Vítek Peřina

Ten je hezký. Je to takový chytrý aktivista. Má k tomu co říct. Mám z něj dobrý pocit. Mluví míň než ostatní.

str.

2

ROKY S NULOU

Posledních let ve všech směrech plynule navazuje na 90. léta (až na tři či čtyři výraznější nováčky dokonce i pokračující účastí stěžejních souborů). Již druhé desetiletí nikdo nikomu v ničem nebrání a k ničemu nikoho netlačí, a tak se pojetí loutky, stylů i celkové poetiky rozlévá do velké šíře, někdy až k bezbřehým naschválům. Léta začínající dvojkou jsou léta myšlenkového i stylového rozvolnění, nepravidelnosti dramaturgie i kompoziční rozkolísanosti.

Naplno se prosazuje postmoderna – někteří soudí, že postpostmoderna. Nedocenitelným kladem je, že přibývá mladých zájemců o loutkové divadlo, kteří pochopili, že loutka je skutečnou alternativou jejich vyjádření a zároveň tím, čím se mohou nejen odlišit, ale také s čím se mohou identifikovat. Ve vzrůstajícím počtu inscenací hlavního programu (oproti průměrným 16 v 90. letech je jich od roku 2000 téměř 20) přibývá zejména drobníček do 30 minut – např. v 60. ročníku je jich devět z 20.

Jiří Jelínek

Narodil se v srpnu 1973 v Hradci Králové, prodělal SOU strojírenské, a než se stal roku 2005 profesionálním hercem i režisérem Klicperova divadla, o rok později Divadla Husa na provázku a dnes na volné noze, živil se ledasčím.

Loutkové divadlo začal provozovat v souboru Bífule hradecké ZUŠ Na Střežině. Roku 2000 vytvořil s kamarády soubor Dno, který začal chrlit neuvěřitelné množství 10–15minutových inscenací, občas i nějakou delší. Jelínek se na LCH objevil poprvé roku 1999 jako režisér inscenace hradecké Bífule Bio Desillusion – a od té doby ho tu bylo pořád plno: během 13 let do roku 2011 celkem 18× v hlavním programu, 6× v inspirativním a 4× v doplňkovém – jakkoli jde o divadlo silně kolektivní, takřka vždy jako režisér a herec, většinou i autor, často i jako scénograf. Rekordem byl rok 2004, kdy figuroval v pěti inscenacích Dna a v jedné souboru (tentokrát Harmonika z Městečka Trnávka v programu hlavním a v další inscenaci Dna v programu inspirativním; rok předtím to bylo v hlavním programu „jen“ 4×, a roku 2001 dokonce „pouze“ 2× v hlavním, 1× v inspirativním a 2× v doplňkovém programu.

K nejvýznamnějším inscenacím patřila hned roku 2001 Variace na slavné téma Cyrano zahraná jen kombinací rukavic a herců a objevná i po stránce tematické, dále pro Jelínkovo metaforické jiskření významů mezi slovem a výtvarnem typická Anatomie či tematicky silné Okolostola, obě z roku 2003, následující rok hravé Ani Anička, ani Alenka, tematicky aktuální variace na Fausta Dr. Kraus, nápady nabitý Cirkus (2005), s hradeckým Klicperovým divadlem nekonvenčně nahlédnutý motiv Romea a Julie Paris (v inspirativním programu 2005), Tichým Jelenem pak vtipná parafráze Prodané nevěsty Mariage (2008) a mrazivě groteskní Richard 3 (2009). Jak vidno, Jelínek při své eruptivní tvořivosti ani zdaleka nevystačí jen s Dnem.

Téma bývá založeno na pohledu z jiné, většinou opomíjené strany (služka v Cyranovi, Paris ve variaci Romea a Julie...), rozkrývání či přímo „demytizace“ mýtů, demaskování „pop-idolů“ a „pop-ikon“. Jelínek je vrcholný postmodernista české loutkové scény: krom zmíněného objevování pluralitních „pravd“ je pro jeho tvorbu příznačné rozbití zavedených forem (častá pásma, revue či alespoň uplatnění jejich skladby v celistvějších příbězích), synkretické prolínání divadelních, literárních, hudebních a výtvarných prvků a odmítání vnější stylové jednoty, hra s vícevýznamovostí slov, posuny jejich významů a jejich proměna v kontextu, ba konfrontaci se scénografickým obrazem či jevištní akcí – a spousty plyšáků, hraček, panenek, komerčních maňášků...

To, čím LCH významně ovlivnil a nasměroval není ani zdaleka jen kvantita jeho produkce, ale především tvořivost, množství vložené energie, dynamika jeho účasti, přímo hmatatelná radost z loutkového divadla a chuť hrát si a hrát – a schopnost strhávat tak za sebou mladé lidi, leckdy dokonce mladší o celou generaci (to, zda půjde o pouhé napodobitele a epigony, už záleží jenom na nich); mimochodem také 3× vedl na LCH semináře, 1× byl šéfredaktorem zpravodaje a 1× „inkognito“ i jeho vzdorokonkurenta Špindy). Jelínek završil postmodernu v českém loutkovém divadle, probleskující tu už od 80. let – a důležité je, že ji chápe nikoli jako bianco šek k libovůli či zvěli, ale jako záměrnou, ke sdělení tématu směřující tvorbu, založenou na hledání tvaru – jakkoli se to může zdát v postmoderně protimluvem a při Jelínkově zdánlivé lehkosti a uvolněnosti nesmyslem.

Jakub Vašíček

Zdena Vašíčková vždycky respektovala děti, s nimiž spolupracovala, a vycházela z jejich citění i myšlení. Dělal a dělá divadlo angažované – divadlo, které je o něčem, co jeho aktéry zajímá, čím žijí a na co by chtěli upozornit nebo to třeba i změnit. Krok za krokem, víc a víc předávala kormidlo svým stále samostatnějším „dětem“. Její syn Jakub byl už jako čtrnáctiletý při svém prvním účinkování na LCH jedno z výraznějších (byť nevyčnívajících) dětí. Postupně se ukazovalo, že je to právě on, kdo určuje další směřování Rámusu a později svých vlastních souborů.

Jakub se narodil v Brně v září 1979, ale od čtyř let žije v Plzni. Loutkové divadlo má v genech po rodičích, prakticky pak právě z Rámusu, který Zdena založila při ZUŠ v Nýřanech roku 1989 a který zaslíbila na LCH poprvé roku 1993 inscenací Kůň ke koním, osel k oslům patří a od té doby téměř každý rok – v hlavním programu s Jakubovou účastí do roku 2006 celkem 9× (+ 1× v inspirativním a 1× v doplňkovém programu). Už od o pokladu (LCH 1996) se Jakub kromě herectví podílí i na úpravě, režii, scénografii a hudbě. Snad nejsilnější je z této doby Hra (Oidipus; LCH 2004).

Plně se emancipuje od Rámusu, když s jeho menší částí pod názvem Rám U.S. inscenuje Smrt si říká Pablo a Pedro (LCH 2003) a Flower-Power

(doplňkově na LCH 2004) a poté, co roku 2004 vytváří další mystifikační název souboru Pachýř Pačejoř, resp. Pačejoř, s nímž uvádí na LCH 2004 Veselé příhody Pachýře a Chroše, 2005 Don't Šajn a Pachýřovo hledání a 2006 Koláž sledovanosti. V roce 2007 přidává s ad hoc vytvořeným souborem L. S. Věk ještě Fucking Generation.

Po zahájení studia režie na KALD DAMU se pozvolna profesionalizuje: s nezávislým profesionálním souborem Mimotaurus Praha hraje v letech 2006–2009 na LCH tři inscenace v doplňkovém a inspirativním programu, a v závěru studia už i režíruje na profesionálních scénách.

Jeho postoj rozhněvaného mladého muže a Lennonovo heslo „Nevěř nikomu nad 30 let“ ho neopouští ani poté, co sám dozrál mezi ty, jimž se „nedá věřit“. Postupně čím dál víc směřuje k postmoderní absurditě

(jejímž se stal v amatérském loutkovém divadle po Brůčkoví a Jelínkovi hlavním věrozvěstem) – byť se angažovaný obsah v jeho inscenacích tu a tam nadále objevuje. Provokuje však především odmítáním, narušováním, atakováním a bořením hranic formálních „konvencí“ ve stavbě inscenací i v použití loutky. V průběhu studia režie a dramaturgie na KALD DAMU však podle vlastních slov začal o loutku ztrácet zájem a dnes ho loutkové divadlo zajímá spíše z hlediska formálního – ve smyslu zkratky, stylizace, rytmu, výtvarné metafory či rychlého a překvapivého sdělení informace.

Luděk Richter

Podrobnosti lze nalézt v publikacích 50 Loutkářských Chrudimí a Loutkářská Chrudim 2001–2011.

OHLEDNUTÍ

Jubilejní retrospektiva

Dno, Hradec Králové:
Lapohádky tedy ledové techno

Kdyby šly inscenace letošní retrospektivy chronologicky, následoval by po Lárku Íčičokovi (1991) skok 16 let, než bychom se octli u Lapohádek (2007), pak by teprve přišel Hotel Beránek a Hugo (2008) a na konci by stálo Krvavé Koleno (2009).

Céčko je roku 2007 na LCH už po sedmadvacáté v hlavním programu a získává za Fialový vítr svou 36. cenu. Potěší i žamberecká Terka s 1×3 pohádkami a vsetínská Bublanina se Začarovaným lesem, semilské Africké pohádky zatím jen naznačí, že tentýž soubor by mohl za rok přivést Huga, stejně jako v Černé kukle pražského Tate Iyumni je těžké zahlédnout Krvavé koleno, jež okouzlí LCH o dva roky později, a L. S. Věk nadchne porotu inscenací Fucking Generation, vzniklou za jedinou noc. A taky jsou tu coby inspirativní host famózní maňáskovi Tři mušketýři plzeňské Alfý, po 10 letech znovu Brum-pohádka a po 20 letech v doplňkovém programu finále individuálních výstupů s loutkou. Dominují ale hlavně Lapohádky.

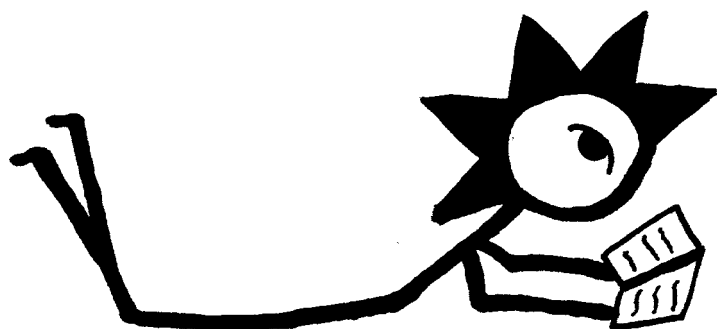
Dno je už dávno zavedeným souborem, ba souborem v předcházejících letech na LCH vůbec nejčastěji hrajícím. Od svého vzniku v roce 2000 hrál v hlavním programu LCH 13× (s Bím Desilusion z roku 1999 a Rychlými šipý z roku 2000 hranými ještě pod názvem Bifule dokonce 15×) a v inspirativním a doplňkovém programu ještě 6×, nemluvě o dalších třech inscenacích ve spojení s Klicperovým divadlem, Tichým Jelemem, resp. letošním Šavgočem).

Poté, co se parta kolem Dna rozběhla do všech stran – Jirkové Jelínek s Knihou do profesionálních divadel, Diana Čičmanová, Kamil Bělohávek, nově přišedší Mirka Venclová (teď už Bělohávková) či Zuzana Vítková na studia KALD DAMU, Bára a Honza Kratochvílovi vytvořili hudební skupinu Dva a Johanku Švarcovou lze nalézt téměř všude – setkali jsme se u Lapohádek tak trochu s novým Dnem. A není to jen v tom, že se tu režisérem stal jednoznačně Kamil Bělohávek a ze tří hlavních herečů jsou dva víceméně noví.

Dno se vždycky bavilo jiskřením mezi slovem, obrazem a pohybovou akcí. Tentokrát však je skutečné slovo (až na pár projekcí titulků) nahrazeno pomyslnou „laponštinou“ spojenou s hudbou a velmi zesílila obrazově-akční složka. Postmoderní, jejíž bylo Dno hlavním protagonistou, je už roky vládnoucím stylem (je-li možné mluvit o stylu u směru, který je založen na odmítání a míšení stylů), jeho zásluhou jsou plyšáci, umělohmoťáci, gumáci a sériovní maňásci a pidimarionetky v inscenacích téměř povinné... – a najednou přichází Dno s inscenací, založenou na stylově poměrně přesně vymezených výtvarných rysech a na poměrně sevřeném příběhu archetypálních mýtů, jakkoli humorně nahlédnutém. I tentokrát však usilovalo o sdělení. V tom se liší od svých četných napodobitelů, kteří chápou postmodernu jako pouhé quodlibet, z něhož si vybírají, co se jim zrovna hodí nebo je po ruce.

Lapohádky jsou vedle Huga vlastně největším experimentem posledních 10 let a být součástí retrospektivy si zaslouží především pro své hleďdačství, uměleckou uvolněnost a výtvarné kvality.

Luděk Richter

SOUBORY O SOBĚ

DNO,
Hradec Králové

Lapohádky tedy ledové techno

Divadlo DNO je společenstvím mladých lidí, kteří se rozprchlí všude po republice, aby se opět sešli a zjistili, že chtějí i nadále spolu dělat divadlo – tentokrát s chladnou severskou tematikou.

Několik slov o autorovi (autorech), inscenátořech, respektive o inscenační tradici hry.

Roman vynalezl světelnou vazbu, Honza si koupil Lubstějnu, Bára má nový saxofon, Kamil s Mirkou byli v Norsku a Dianka se začala otužovat.

DKP
Středa 6. 7. v 15 a v 17 hodin

NA HOLOU,
Hořovice

O čertovi

Na holou mají za sebou pět krásně strávených let s divadlem.

Hra „O čertovi“ vznikla podle stejnojmenné knihy brněnského autora Pavla Čecha. Vznikla z potřeby nastudovat představení pro děti a premiéru měla v českých vesnicích rumunského Banátu na podzim 2010.

Spolkový dům
Středa 6. 7. v 10 a v 16 hodin

ARNOŠTA,
Praha

Ošetřovna na kraji pekla

Arnošta je loutkové divadlo z Prahy pracující na principech autorského divadla. Inscenace: Hezký ženich (2008), Kugelstein! (2009/2010).

MS DKP
Středa 6. 7. v 10 a ve 14 hodin

JARKA HOLASOVÁ,
Provodov

Hrnečku vař!

Soubor se skládá z Jarky Holasové.

Maňásková pohádka pro nejmenší podle klasické předlohy, na paravánu, s pomocí publika, protože: „...bylo všude kaše až po pás, těm menším po krk... a bylo kaše tolik, že když tudy jeli večer sedláci z roboty domů, nemohli projet a museli se skrzt tu kaši na druhou stranu prokousat!“

MED
Středa 6. 7. v 11, 15 a 17 hodin

POROTA Lch

Perníková chaloupka

Spolek třeboňského loutkového divadla sehrál Perníkovou chaloupku, která byla původně vytvořena pro jinou (kukátkovou) scénu. Nešlo přehlédnout evidentní víru souboru ve vlastní věc a jeho poctivou snahu sehrát dětem loutkovou (marionetovou) pohádku. Ocenění zajisté zaslouží i vytvoření některých atmosfér (scéna v lese, narůstající strach dětí), slušnou kvalitu vedení loutek či třeba loutkové řešení některých scén (ztloustnutí dětí).

Inscenace má však také celou řadu problémů. Textově (jazykově) je nevyrovnaná (např. po ztloustnutí dětí se zničehonic ozve mluva až pubescentně vulgární). Některé rýmy tahají za uši, jinde se rýmu naopak nedostává. V první scéně verše scházely zcela, nebo nezazněly, takže přechod do veršů od druhého obrazu vyvolává řadu otazníků. Zapojení notoricky známých písniček pro děti by mělo mít větší opodstatnění v ději. A mělo by zůstat pouze u nich a nepřidávat písničky umělé, nebo naopak. Dohromady je to trochu guláš.

Taktéž téma (chytrost dětí zvítězí nad hloupostí zlé ježibaby) by se dalo v patřičných místech akcentovat a posílit.

Při práci s loutkou by se dle mého názoru měli třeboňští pokusit najít jiná technická řeše-

ní některých situací, např. tak, aby vodič nestál před loutkou (tatínek v úvodu) apod. – preciznější loutkovodičství by si zasloužily přestavbové pasáže. Ty jsou samy o sobě velmi retardující a nepříliš šťastně řešené, nicméně pořád se jedná „jenom“ o přestavby a je zjevné, že vznikly vynuceně ex post. Slůvko „jenom“ nejde však použít u scény strčení do pece, která je v každé Perníkové chaloupce určující a klíčová pro scénografický klíč. Bohužel dvě malé marionety (Jeníček a Mařenka) strkající obrovskou Ježibabu (živou herečku) do pece jsou velkou znouzectností a takto řešené situace může uvěřit (a použít ji) jen málokdo.

Vítěk Peřina

I přes svou mnohomluvnost působilo představení v některých momentech sympaticky a slibně. Působivá je například situace, kdy se Mařenka s Jeníčkem ztratí v lese a narůstající hlad je dokonce dovede k perníkové chaloupce. V jiných případech je to ovšem s motivací postav problematické. Nejvíce nás překvapí závěr, kdy rodiče přijmou návrat ztracených dětí zcela nevzrušeně a řeší pouze jejich tloušťku. Divákovi se pak vrací dojem ze zvláštní úvodní scény, kdy na pozadí tatínkova dlouhého a jednotvárného bušení do špaluku vnímáme maminku podléhající jakési psychické depresi. Přičteme-li k tomu nekonečně extatické honičky Jeníčka a Mařen-

ky, šokující zjev obří (v poměru k dětem – loutkám) ježibaby s pozlacenou tvářičkou či její zvláště nezáživně a kostrbaty zpěv ozývající se zpoza hnědé plachty, kterou je zakryto jeviště v průběhu dlouhé přestavby, vychází nám z toho všeho nechtěně jakýsi „postmoderně absurdní psychologický horor“, na hony vzdálený klasické pohádce.

Jakub Hulák

Pohádka o veliké řepě

Představení patřilo k milým zážitkům letošního Loutkářské Chrudimi. Vedoucí souboru Jarka Holasová vybrala svým dvěma žákyním ze ZUŠ Jaroměř (soubor Malé dvě) věkově adekvátní text veršované pohádky Františka Hrubína. Zároveň zvolila režijní koncepci, kterou technicky výborně vybavené dívky dokázaly přesně naplnit. Pohádku rozehrávají s vtipným nadhledem s maňasy na jednoduchém paravánu. Příběh rámuje vrána – vypravěčka, kterou dívky výborně animují, stejně jako řadu dalších loutek. Velkou kvalitou je i vynikající jevištní mluva a cit hráček pro časování situací a přesný temporytmus. Drobné výhrady lze mít k výtvarné složce představení. Loutky působí v rámci jednoduché hříčky trochu překombinovaně a nečitelně, slušel by jim prostší a jasnější znakový charakter. Nepříliš šťastný je polštářek představující řepu, připomínající ale spíš obří jahodu (jako výtvar-

nou licenci lze snad brát vránu, jejíž podoba evokuje jednoznačně kosa). Pokud jde o dramaturgicko-režijní složku, jako poněkud matoucí se jeví moment, kdy vyprávěcí part přejímají od vrány jiné postavy příběhu. V závěru pohádky pak chybí charakteristický zástup postav, které se postupně připojují, aby vytáhly řepu, místo něj vidíme nezřetelný chumel, v němž vrcholný moment příběhu zaniká.

Jakub Hulák

Perníková chaloupka

Skvěle představení hrané dětmi, Lenkou Jechovou a Karolínou Novotnou, skvěle vedenými Jarrou Holasovou. Takže o čem diskutovat? Snad o výtvarné jednotě zvolených loutek a rekvizit. Jednoduchý maňásek, mapet vrány. Není to kos? Není, ale trochu tak vypadá.

Dědek, babka, vnučka. Přílišná drobnokresba provedení. Jednodušší výraz, zvláště babky a vnučky, by jistě pomohl v lepší typologii.

Řepa nebo jahoda?

Zmenšené postavy dědka, babky, vnučky, psa, kočky a myši. Skvělý nápad, leč jiná technologie spojování loutek by pomohla lepšímu rozlišování jednotlivých postav a možná i větší dynamice tahání řepy.

Tomáš Volkmer

Hluboko v lese

Představení souboru Tate Iyumni Hluboko v lese je vlastně jakýsi Kinoautomat, spíše Divadlo-automat. Před představením dostane každý divák dvě kartičky, červenou a žlutou, aby, jak jsou následně diváci instruováni, mohli během představení rozhodovat o dalším pokračování děje. Děje pohádky O perníkové chaloupce. Skvěle rozehraná Hra. Do nádherné scénografie otvírané knihy vstupují základní postavy příběhu. Otec, Matka a jejich děti, Jeníček a Mařenka. Plošné loutky. Jednoduchým způsobem se dozvíme, že matka zemřela a otec s dětmi zůstal sám. Do děje

vstupují postavy, jednoduché, výtvarné mario-nety. Otec sedí na zápraží a přichází ovdovělá, milá sousedka, popovídají si. Žena odchází. Otec sedí na zápraží. Přichází jiná, mužem opuštěná, vlnadná žena, popovídají si a žena odchází. První moment, kdy jsou diváci vyzváni k určování následného děje. Kterou ženu si otec vybere. V hledišti se zdvihá les rukou kartiček. Herec sčítá. Děj pokračuje, jak si diváci určili.

Takto pokračuje představení dál, diváci si i v dalších momentech zastavení děje mohou určit směr vypravování.

Sympatická hra, která nás interakcí s divákem může zavést k nečekaným koncům. Hra, Divadlo-automat. Nic míň, nic víc. Porušování této hry, tím, že si herci sami určí navzdory divákům pokračování děje, byt vtipně, degraduje princip nastolené hry. Také nedbalé vodění krásných loutek v barvotiskové scénografii knihy snižuje hodnotu původního záměru.

Nic víc, nic míň.

Reprízy s dětským publikem však vyvolaly další otázky. Především otázku po tématu této hry. Je to obraz dnešního světa, ve kterém snadně a odvolatelně, či neodvolatelně rozhodujeme o pokračování života? Nebo odpovědnost za volbu?

Ambice představení, hry, taková není. Přesto se domnívám, že je nutné, aby členové souboru o této možnosti výkladu věděli. Aby byli schopni dětem pomoci.

Tomáš Volkmer

Vnímal jsem celou „inscenaci“ jako hříčku, žert, tvořený pro pobavení své a svých (spíše dospělých) přátel. Ačkoliv samozřejmě komedie s přesahem, se silným (a třeba i překvapivým) tématem, které se nenápadně vynoří zpod záplavy smíchu, je vždy v daném žánru to nejlepší, co může nastat, umím si stejně tak užít i evidentní legráčku, která si na nic nehraje, je nápaditá a mám u ní pocit, že by se nějakým zahloubáním, dosazováním druhých rovin a hlubokých témat, tak nějak pokazila. Proto jsem nevnímal tuto Perníkovku jako snahu inscenátorů vypovídat s hlubokým přesahem o zodpovědnosti volby (jak tomu dle diskuze u některých diváků k mému překvapení bylo), ale pouze jako chuť kvalitně loutkářsky pobavit a pobavit se. Vlastně je mi takový scénický žertík milejší než rádoby „velké“ inscenace, které neuměle a šlendriánsky zpracovávají zdánlivě závažná témata.

Vítek Peřina

Komediant boží

Zážitek z inscenace, obvykle hrané v pléneru, přes mohutnou energii, se kterou oba aktéři ke svým výkonům přistupují, komplikuje v prvé řadě řada nedbalostí jak v technologii scénografie, tak v přístupu k textu – příliš časté přeřeky atd.

Text Daria Fo nese několik jasně ohraničených epizod, které je třeba divadelně provést. V této inscenaci je několik krásných situací zahlceno hromadou informací dokumentárního významu, které jen občas ústí do divadelní podoby. Velké herecké nasazení se svými chybami pak působí více jako brzda a spolu s technickými komplikacemi nevytváří cestu k finále inscenace,

str.

Perníková chaloupka

Pohádka o veliké řepě

Pohádka o veliké řepě

keré, ač má v textu, v režijním aranžmá, osobnosti herců, a především díky nádherné loutce sv. Františka velký potenciál, katarzi a ukončení inscenace vytváří poněkud rozpačitě.

Evidentní snahu o stylově čisté výtvarné řešení ostře narušuje podoba loutky papeže, která je jako z jiného divadelního kusu. Její výraz nedokáže naplnit význam, který je očekáván.

Množství textu a jeho povaha klade přímo ohromující nárok na přesnost a adekvátní herecký projev, což se týká i pohybu herců na jevišti.

Zásadní je i otázka, kým jsou ti dva muži, jejichž osobnosti jsou při nástupu na jeviště nepřehlédnutelné, a není-li zde ukryt ještě jiný význam. Hrejte s tím, že víte, kdo jste.

Myslím, že odstraněním nedbalostí, použitím dramaturgických nůžek a vyřešením podoby papeže má inscenace díky svému tématu, scénografii a hereckému bytí šanci být krásným nejen divadelním zážitkem.

P. S. Metafora ruky: v Indiánských pohádkách hercova ruka vzala a uklidila loutky z nebe, v Komediantovi... „pět kamarádů“ sneslo malého Františka z věže.

Vrátá Šrámek

Kára komediantů, na ní bedna s loutkami a dalšími součástmi scénografie.

Krásu vozu trochu snižuje použitý materiál, byť také ze dřeva. Latovky, překličky. Možnosti

Hluboko v lese

Hluboko v lese

pak komplikovaná technologie zástrček a kolíčků. Skvělým loutkám, ať už malým marionetám nebo loutkám totemovým nešťastně konkuruje kaširovaná postava papeže. Výtvarně, tedy i významově. Jednoduchá totemová loutka svatého Františka působí živě, tedy magicky.

Tomáš Volkmer

Jen pár slov k herecké expresi obou herců. Jsou určité předpoklady proto, aby mohl vzniknout přehledný výraz, sdělnost textu i akce. Ten je logicky dán ujasněností obsahu hry, záměrem, technickou znalostí akcí atd. Ale je tu také expresivní nasazení, které se váže na stylizaci představení – to jest komediantů, a to komediantů pouličních.

Pro venkovní hraní je nutná jiná míra exprese, než v divadle. A tak možná pocít, že to na nás herci „valí“, by byla venku asi jinak vnímatelná. Určitou část energie herců „požere prostor“, zatímco v divadle ji může i znásobit. Taktéž na jevišti víc vynikne nejasnost a „courání“ herců (tam a zpátky při přípravě scény atd.). Všechno je jaksi víc pod „drobnohledem“ a taky zcela jistě dochází k jinému druhu kontaktu.

Co by ale mělo být stejné, je právě ta členitost textu, kterého je v inscenaci poměrně dost. Snad proto jej herci tak „ženou“, aby stihli říci vše a nebylo to dlouhé. Jenže my úplně nepoznáme, co z toho je důležité, a co není. Vše se tak nějak děje v toku informací, poměrně výrazně

Komediant boží

Komediant boží

exprese, jako by herci byly mírně posedlí. Musí se také pořád hýbat a my nevíme proč. Jako by v jejich řeči neexistovala PAUZA, která může mít mnoho významů! A my jsme měli stihnout všechno, co nám chtějí sdělit. Ale nestíháme, ani si nevydechneme.

Oddychneme si v momentě, kdy interpretace loutky vše tak trochu zpřehlední a jejich akce i tok řeči zpomalí. Loutky jsou opravdu výrazné, výtvarně krásné a skoro jako by ani nebylo možné nedat jim, co je k jejich hraní třeba. Tam jsou oba herci opravdu dobří, jejich hra je členitá, srozumitelná. Najednou mají hlasy herců příjemnou barvu hlasu, jsou schopni nuancí a vtaů ve hře. Určitě odehrát takovýto text je velká kláda. Ale pro to množství i poměrně náročné téma je třeba šetřit s výrazem. Pohybem i hlasovou stylizací. Sdružovat, co patří k sobě, pracovat s temporytmem, dynamikou a dát tím čas také SAMI SOBĚ pro opravdu sdělnou hereckou akci. A využít tak i svého charisma, náboje a zajímavého zjevu, kterým oba pánové zcela jistě od přírody oplývají.

Mirka Vydrová

Jubilejní Loutkářská Chrudim pomalu končí – Přelet nad loutkářským hnízdem se pomalu blíží

XXI. ročník vašeho oblíbeného Přeletu nad loutkářským hnízdem se letos bude konat ve dnech 4.–6. 11. 2011 opět ve všech prostorech Divadla Minor.

V uvažovaných „nominacích“ jsou zatím z profesionálních divadel hostitelské Divadlo Minor s inscenací „Zlatovláska“, Divadlo Lampi-on s „Plaváčkem“, Ostrava s „Dívkou se třemi pomeranči“, a posluchači KALD s inscenací „Zpátky do Bullerbynu“, která vznikla mimo „domácí“ půdu (v loutkovém divadle v Mariboru). Publikace Henryka Jurkowského „Proměny ikonoféry“ inspirovala posluchače I. ročníku herectví KALD (pod vedením Tomáše Žižky) k zajímavým vizuálně-pohybovým etudám, které by se mohly v programu také objevit.

Ze zahraničních partnerů je v jednání hostování varšavského nezávislého uskupení Teatr niemożliwy s inscenací „Životní volby“, která vznikla podle zajímavých apokryfů polského autora a filozofa Leszka Kolakowského.

O tom, kdo bude vyzván z oblasti amatérského loutkového divadla k tradiční „přeletové“ konfrontaci, se rozhoduje právě v těchto dnech a právě tady, na Loutkářské Chrudimi.

Ve spolupráci s katedrou alternativního a loutkového divadla KALD AMU se 4. 11. uskuteční jako součást programu Přeletu mezinárodní seminář, který se bude týkat podob a proměn současných vysokých loutkářských škol za účasti hostů ze Slovenska, Polska, Maďarska, Německa, Chorvatska a Francie. Vzhledem k tomu, že od září dochází ke změně na postu vedoucího katedry (prof. Josefa Kroftu vystřídá Jiří Havelka), předložený program české katedry i následná diskuze budou jistě zajímavé nejen pro posluchače a pedagogy KALD DAMU. Vzhledem k zájmu o seminář uvažujeme o jeho konání na Malé scéně Divadla Minor. Informace o místě, hodině i programu celého Přeletu najdete nejpozději od poloviny října i na webových stránkách Přeletu nad loutkářským hnízdem www.prelet.cz.

Časopis Loutkář na Loutkářské Chrudimi

Posledních několik čísel letošního ročníku je ještě k prodeji na všeho-
chutovém stánku u vstupních dveří Divadla Karla Pippicha. Pro ty, kteří se
přidí zejména po č. 3/2011, upozorňujeme, že i v č. 2/2011 najdou reference
o svých výkonech – v I. části dvoudílného materiálu o průběhu a výsled-
cích letošních regionálních amatérských loutkářských přehlídek.

Starší čísla časopisu Loutkář jsou zdarma volně k dispozici na šat-
novém pultu divadla.

V červnu 2012 oslaví časopis Loutkář 100 let své existence. K této i ve
světovém měřítku výjimečné události (Loutkář je nejstarším loutkář-
ským a patrně i divadelním periodikem existujícím kontinuálně od své-
ho založení doposud!) se chystají ve spolupráci s Divadlem Alfa oslavy
u příležitosti Skupovy Plzně 2012. Redakce počítá s mezinárodním setká-
ním kolegů z evropských loutkářských odborných časopisů, ale pocho-
pitelně i se zájmem a účastí nejen čtenářů, ale i vás, loutkářů a příznivců
loutkového divadla vůbec.

Sledujte www.loutkar.eu!

Na shledanou na Přeletu a na Skupově Plzni!!!

Nina Malíková

Putin lyžuje (Divadlo Líšeň)

Loutkáři si dokáží poradit!

Jubilejní ročník LCH již pomalu končí. Na jeho zhodnocení bude dostatek času v následujících měsících. Přesto jsme se rozhodli vyběhnout do ulic a pokusit se organizátorům (a nám všem) získat nějakou zpětnou vazbu ještě „za tepla“.

1. **Přijde ti, že je 60. LCH jiná než ostatní?**
2. **Jaké byly její klady, zápory?**
3. **Kam by měl vývoj směřovat dál?**

Tomáš Jereš, 24 let

1. Je tu málo lidí, ale zásadně jiná není.
2. Letos si nepřipadám zahlcen představeními. Na minulých jsem lital z jedné scény na druhou. Bylo to i tím, že se častěji dělaly dvojáky (dvě představení najednou), neexistovalo, abychom šli pouze na jednu dvacetiminutovku, muselo se k tomu přidávat. Člověk si teď může vydechnout. Líbí se mi jubilejní program, příliš mě nebavily ty okna do loutkářských tradic, doplňkové programy apod. Co se týče záporů... Za ty peníze mi nepřijde odpovídající ubytování. Cena je příliš vysoká.
3. Do budoucna by měl festival nějakým způsobem přitáhnout víc mladých lidí. Je tu totiž propast. Proč sem ve 20 letech lidé přestávají jezdit? Taky by měla být činnost krajských porot důslednější. Krajská porota musí vidět potenciál. To, co se tu někdy objeví, jsou prostě průšvihy. Proč porota více neradí? Celkově by to chtělo něčím osvěžit.

Eliška Mládová, 18 let

1. Divadla jsou průšvihy. Semináře taky, bývaly zajímavější, ne tak úzce zaměřené na obory...
2. Teď mi naskakují jen zápory... Ale fakt je, že se Chrudim omlazuje, to je klad.
3. Změnila bych způsob vybírání představení. Vždyť vybírají ty nejlepší hrůzy. Prostě berou všechny. Taky bych vyměnila ty identifikační pásky (i když tyhle neškrť). Počet seminářů je akorát, ale je to příliš úzce zaměřené a pro nás laiky příliš odborné. Chybí akční zábavné semináře.

Miroslav Hartmann, 59 let

1. Každá je jiná. Neočekával jsem nic. Stav je zkrátka setrvalý... Myslel jsem ale, že se program vyšvihne, že to bude světové, bohatší. Třeba semináře jsou na profesionální úrovni, ale to ostatní je komornější a organizace má výpadky. Vnitřní svět je stejný, i když lidé se obměňují...
2. Chtělo by to vylepšit elektronický systém, letos to prostě nefungovalo. Ale je fakt, že když organizace selže, loutkáři si dokáží poradit! Umíme se uskromnit a uděláme si vše sami, viz objednávání nebo to poslední představení. A organizátoři na to spoléhají.
3. Ono je to závislé na tom, kam se ubírá celé loutkové divadlo... Starší soubory dělají spíše klasiku, mladší na to jdou po svém. Možná bych finančně ubral na koncertech a přidal na divadlech. Ale jinak je vše asi v pořádku. Loutkářská Chrudim je pro mě stejná teď, jako když mi

bylo 12 let (to jsem tu byl poprvé). Ale byl bych rád, kdyby se ta vnitřní snaha loutkářů přenesla i na město, organizace...

Jakub Maksymov, 18 let

1. Je jiná. Za to nemůžou pořadatelé, ale lidi. Vzniká to samo, například včera – Hvězda vznikla spontánně.
2. Kašpárek v rohlíku – hrůza. Taky mě mrzí, že tu nejsou světové nebo profesionální české soubory.
3. Jsem pro, udržet to, jak to je. Neměla by se zvěšovat, nemělo by se ztratit kamarádství. Nesmí to upadat, aby se to drželo.

Jana Slobodová, 14 let

1. Podle mě je horší.
2. Jsou tu lepší koncerty. Pozvala bych ale více inspirativních představení. Taky by mělo být více akčních seminářů pro náctiletý!
3. No... nemusely by tu být některý představení. A taky by celá Loutkářská Chrudim měla být sevřenější! Ne, že nám město Chrudim ukazuje, co má nového.

Martin Švantner, 28 let

1. Je stejně dobrá jako ta minulá.
2. Líbila se mi oslava šedesátin. Loni se mi více líbil zpravodaj. Velkým záparem jsou časté chyby v programech (zkomolená jména apod.).
3. Přijde mi, že je tu velký rozpor mezi koncerty a divadlem. Koncerty jsou unylé, nechápu proč

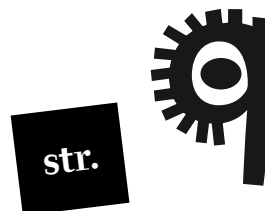
tu byl ten Pink Floyd Revival, oproti tomu stojí živá atmosféra divadel. Hudba by měla být pro loutkáře taky. A mělo by tu být více zahraničních divadel.

Ondřej Duspiva, 19 let

1. Přijde mi odlišná díky programu, co tu je. Ale rozdíly jsou minimální.
2. Klady – jubilejní představení a hodně nabitý program. Zápory – jubilejní představení, která z programu vytlačila ta inspirativní, a navíc jsou placená. Ve zpravodaji je příliš pamětnických textů.
3. LCH by se měla ubírat cestou studentských a dospělých souborů. Mělo by ubýt dětských souborů. Taky by měla být akčnější, hravější. Víc by měli spolupracovat aktéři a organizátoři. U seminářů by se mělo upřesnit, pro koho jsou. Mělo by v nich být méně lidí a měla by být bohatší nabídka.

Tomáš Hájek, 28 let

1. Každá LCH je pro mě přehlídkou pestrosti. To byla i ta letošní. Druhy pestrosti bohužel nedokážu srovnávat.
2. Oceňuji možnost vidět zde klasickou pohádku i naprosté úlety. Organizačně je to vypilované takřka k dokonalosti, žádný podstatný zápor nevidím.
3. Přál bych si mít možnost vidět víc představení, kde dostane víc prostoru loutka. Mám pocit, že zde velmi často vidím herecké divadlo s předmětem.

Hopodin aneb Kdopak by se boha bar (DNO a šavgoč)

DISKUZE

Včerejší diskuze byla poznamenána nízkou účastí – konkurovala prezentace seminářů R a T, která byla plánovaná na 45 minut a trvala bohatě přes hodinu (pak věřte lektorkám) a také časovým presem (od půl desáta začínala představení), přesto se rozvinula zajímavě.

Perníková chaloupka třeboňských loutkářů nabízela k diskusi řadu témat. Byly oceněny dílčí kлады, například motiv perníku, který prorůstá celou inscenací, vedení kocoura či atmosféra scény v lese včetně práce ze zvuky. Nicméně převažovalo upozorňování na řadu problémů. Šlo především o vymykající se postavu ježibaba by hrané živákem, především stěžejní scéna nasedání na lopatu a vsunutí do pece najednou vyzněla spíše parodicky. Nejasný byl žánr – východiskem pohádka, ale kvůli některým scénám vznikl spíše postmoderní psychologický horor (depresivní matka s táhlou písní). U scén ježibaba také padal temporytmus. Bylo doporučeno zpřesnit vodění loutek (marionety byly spíše vláčeny, dlouhé statické scény bez pohybu) a zkusit lépe organizovat přestavby. Diváci nepochopili, proč najednou začal být text ve verších, proč odkryté přestavby najednou proložila jedna zakrytá, těch „proč“ byla řada. Soubor na připomínky nechtěl reagovat, ale poslouchal soustředěně.

Pohádka o veliké řepě bylo druhé hodnocené představení. Malé dvě z Jaroměře byly zastoupené Jarkou Holasovou, která je jen jedna. Nejprve se chválilo. Vybavenost obou akterek především mluvní a loutkoherecká, radost, s jakou hrály, nadsázka, humor, držení temporytmu. Oceňován byl rámec s vránou a červíkem (u červíka navíc vtipně znásoben podíl i toho nejmenšího na vytažení řepy), mohl být ještě více prodán. Soubor by mohl vylepšit obraz tahání řepy,

zdálo se některým ošizené. Jarka omlouvala problém typem loutek a počtem akterek, soubor si je tohoto vědom. Z důvodu malého počtu také nedošlo k rozehrání deště a sluníčka. Co se týče scénografie a loutek, problém měli někteří diváci s loutkou vrány, která připomínala kosa, a s řepou, kterou pokládali za jahodu. Další připomínky byly k nejasnému rozdělení vypravěčských partů mezi vránu a samotné herečky. Pak jsme si ještě ujasnili, že řepa se neseje, ale sází, a vrhli se na další představení.

Tím bylo Hluboko v lese souboru Tate Iyumni. Diváci představení pobavilo, potěšilo, příjemně naladilo. Jedním z hlavních témat, o kterých se mluvilo více bylo fungování divadelního automatu (hlasování a alternativních obrazů). Auditorium se ujistilo, že jsou připraveny všechny alternativy, což ocenilo. Ne všichni ale tento princip přijali, podle některých přerušování spíše vadilo, většinou nenašli důvod, skutečný posun kvality. Naopak ve fenoménu: Vyber si, co chceš, vždycky máš volbu (ač může jít jen o iluzi volby) viděli poplatnost mediální kultuře dnešní doby. Možné téma (kolektivní) odpovědnosti vnímali jen nemnozí, nebylo akcentované. Zvlášť když většina vzala představení jako hru, zábavu a volila spíše tak, aby viděla nejzajímavější verzi, čili hru na hlasování přijali jako oboustraně zlomyslnou. Vadila také výtvarná nejednotnost, loutka ježibaba-cikánky byla z jiné pohádky (a to opravdu). Scéna se líbila, ale k tomuto typu představení jako by nepatřila, byla moc dokonale k této odlehčené formě bez větších ambic. Vodění loutek bylo oproti tomu občas až příliš nedbalé, plošné loutky na začátku se nepodobaly marionetkám, které zase jako by z oka vypadly loutkám z Krvavého kolena. Srovnání s touto úspěšnou inscenací stejného souboru se diskuze nevyhnula, i když bylo správně podotknuto, že je to mírně podpásově. Soubor má právo na různé žánry, a navíc, mnozí diváci naopak oceňovali oddychovost a dovolávali se více podobných

představení na LCH. A navíc byla oceněna putovací píseň Mařenky a Jeníčka.

Poslední půlhodina byla věnována Komediantu božímú souboru Tyan. Sympatické představení mnohé zaujalo a oslovilo. Řešila se však základní otázka: Kdo jsou ti dva aktéři? Komedianti, přednášející učitelé, vědci na konferenci? Zaváděli i vsuvky, upozorňující na to, že něco ještě chybí, či má být jinak. Jako by ironizovaly vážné téma. Někteří se ho pokoušeli pojmenovat: Člověk se snaží polepšit sebe i ostatní a k cíli dojde, až když se tak úporně snažit přestane. Velmi pozitivně byla hodnocená závěrečná intimní scéna Františka s ptáky. Stejně tak slibně působil úvod, diváci se těšili na jadrné komedianství, pak ale přišla nejistota v textu a herectví (především Romana Černíka) a spolu s rozviklaností scény vedla spíše ke znejistění publika. Hraje se o vykloubené době, kdy se nedomluví pořádně ani dva komedianti, takže je problém rozumět si i sám se sebou? Scéna vznikající z vozu byla zajímavá, ale příliš „nová“. Kola z překližky a světlé nýty ničily dřevní charakter vozu, složitá transformace zpomalovala vyprávění, navíc občas něco nefungovalo a nebylo jasné, zda jde o záměr. Oceněny byly loutky, hlavně ty větší, především František, naopak papež byl odjinud. Při hraní s loutkami také aktéři zpomalili tempo, což představení svědčilo. Jako jedna ze základních vad inscenace byla akcentována přehlcenost textem, doporučena je pak práce na vyjasnění a vypíchnutí sedmi obrazů, ze kterých se celek skládá.

Pak už se muselo končit, protože mnozí dospíchnali na představení, a tak Pavel z Tate Iyumni nestihl ukázat macechu, které se už hýbala zaseklá prsa, a Pavlína Kordová s Danou Bláhovou musely dořešit jen spolu, jak špatný konec představení Hluboko v lese těžce nesly některé malé děti.

Zapsal -frk

Z prezenrace semináře T

CO SA MYSLÍ PUBLIKUM

Perníková chaloupka

- eee... ehm... ja i e e am... potěšilo mě, že tam nebyla chrudimská židle.
- Kam se podělo loutkové divadlo? Zapomněl jsem, že se loutka-ma nevytírá...
- Bylo to sexy. Poučení: Chceš-li pro děti pohádku hrát, nezapomeň jim svůj zadek ukázat.
- Spala jsem.
- Prosím vás, už nehrajte...
- Vadilo mi, jak mluvili, tak nepřirozeně.
- Moralizující pohádka o nekoječném boji s obezitou.
- Uspali mě. Ta ukolíbavka po obědě zabrala.
- Děsně dlouhý přestavby, zvláště ta zakrytá hadrem, a veelku zbytečné.
- Na začátku patos. Čarodějnice byla dobrá.
- Takhle asi vážně NE.

O velké řepě

- Hezké, veselé.
- Moc jsem se bavila.
- Hodně šikovný holky, pěkně mluvily.
- Bombový.
- Vrána byla výborná.
- Nevím, proč zmenšily ty loutky. Sousedka: To kvůli té řepě, aby byly menší.
- Jezte řepu, je zdravá.
- V pohodě.
- Já nevím...
- Roztomilý, hezký, potěšily.
- Hezké.

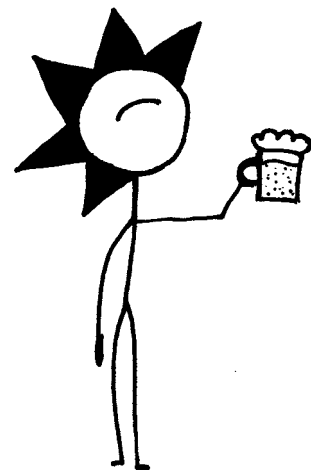
Hluboko v lese

- Moc fajn.
- Já už to viděla třikrát, znám všechny konce a verze a pořád mě to baví.

- Škoda, že se maceše zasekly prsy, ale i tak to uhráli.
- Nánananána nanananána nánananána nanananána.
- Výbornej nápad, kluci skvělý.
- Nejlepší za tuto Chrudim!
- To bylo hodně dobrý...
- Úžasný, u té dnešní první jsem psala, úděsný. Tohle se nedá srovnávat. Prostě nezklamali.
- Poslala bych na to ty z Třeboně!
- tomu uškodil prostor. Některý věci neujasněný.
- Působivý konec, ale jinak mě to nepřišlo hotový.
- Já tomu moc nerozumněl.
- Hezká scéna, ale proč na konci neodjeli?
- Moc se mi to líbilo, krásný téma i herectví.
- Spíš jako přednáška.
- Ukecaný, ale hezký nápady.

Komediant boží

- Mně se to líbilo, ale asi vám nic kloudného neřeknu. Líbilo by se mi to víc, kdyby... a to já právě ještě nevím. Kdyby tam bylo víc nějakého koření...
- Líbila se mi forma, ale ne závěr, měl být delší.
- Bylo to dobrý, ale občas dost chaotický, usledovat ty skoky z obrazu do obrazu.
- Závěr neodpovídal zbytku představení, hlavně tomu začátku, kdy přijeli komedianti s károu.
- Sympatičtí herci, plno krásných nápadů, chvílema to vtáhlo, měli krásný loutky. Ale mám pocit, že

Další odměněná dramatizace textu
(tentokrát Petr Nikl v podání Vozichetu)

11
str.

HODNOCENÍ KRAJSKÝCH POROT

DIVADELNÍ SOUBOR ARNOŠTA Ošetřovna na kraji pekla

Mirek Hartmann: Černohumorně sarkastický příběh s prvky hororu. Tři pekelníci odmítají dále se podřízovat absurdním zákonům a šíření zla, které řídí a představuje postava Strastimora. Jejich představa o svobodě, odporu a boje proti paragrafům se převtěluje-promítá do péče o nemocná zvířata (mnohdy biologicky nezařaditelná), a to zvláštními procedurami. Soužití trojice provází komické problémy, neb léčí „bez poplatku“.

Když je opět dostihne Strastimor, podaří se „ošetřovatelům“ ubránit svoje vize odhalením jisté jeho podivnůstky. Je však zřejmé, že opravdu jen protentokrát. Lze očekávat, že strastiplné časy se opět vrátí.

Takové je očekávání citového i materiálního bankrotu naší společnosti.

- Příběh s prvky černého humoru, hororově realistický, současný.
- Marionety na drátě v klasickém kukátku s odkrytým vedením, s činoherními a hudebními vstupy.
- Autorský text, vyvážený, s citem pro nadsázku.
- Zaměřeno na dospívajícího (vyspělého?) diváka.

- Živá hudba; akustická, hudební složka s písňovými vstupy podtrhuje formu inscenace.

Irena Marečková: Ačkoliv tvůrci vycházeli z tradičního modelu kukátkového jeviště s marionetami na drátě, výtvarně technologické řešení scény je méně tradiční. Scéna a portál jakési vybydlené tovární haly umožňuje malé dějotvorné sekvence v průsvitech oken. Pozoruhodné loutky jsou velmi expresivně koncipované, nesou s sebou vizualizovaný výklad postavy a rozdílné technologie, umožňující charakterizaci v pohybu. Znakky a možnosti postav jsou dotaženy do absurdní, fantastické nadsázky. Už to samo je pozoruhodnou loutkářskou lahůdkou a diváci jsou jí evidentně fascinováni. Světelná koncepce je v zásadě velmi dobře zvládnutá, nechybí ani efekty jako scéna s rentgenem či miniaturní stínohry. Za odstranitelnou chybu považuji přesvícení zadního horizontu vzhledem k loutkám.

DIVADELNÍ SOUBOR NA HOLOU HOŘOVICE O čertovi

Mirek Hartmann: Úsměvné putování čerta Florina po světě, kam je peklem vyslán škodit lidem, protože je „nejvíce mladý“. To s větším či menším úspěchem činí po celá čtyři roční období. Takže marná je práce kominíků, komíny netáhnou a také čas se chová podivně...

S příchodem zimy a konce roku, kdy lidé mají k sobě nejbližší, zůstává Florin osamocen a umrzá přímo pod okny krásné němé kominice Tradamilly. Ta ho ale objeví a zachrání. Florin se do ní zamiluje a láska ho vede do světa lidí. Se zalíbením vykonává kominické řemeslo a pak posledním čertovským kouzlem vrací Tradamile řeč. Loučí se s pekelným životem, aby se stal zamilovaným kominíkem.

Přiznané vedení drobných loutek manekýnů s činoherními vstupy.

- Zvládnutý loutkoherecký výkon.
- Dramatizace jednoduchého příběhu, vše je spíše formou vyprávění. Trochu zde chybí dialogy a vztahy.
- Výrazná hudební složka. Vstupy vypravěče s harmonikou dokreslují příběh.
- Zmatená snaha o vyjádření vztahů dobra a zla.
- Je třeba předchystávat jednotlivé akce (kouzlení, vztah k Tradamile).

Irena Marečková: Hraje se za dvěma paravánovými dekoracemi s podobou města a pekla. Dekorace téměř zakrývají těla herců, ale animace nepůsobí zcela iluzivně, živý plán se současně prosazuje také. V dekoraci města by se dalo lépe využít ještě promyšlenější architektury nejen pro animací barvitost hry, ale i k zajímavému lokálnímu svícení na loutky přímo skrze zdroje v dekoraci. Současné přední svícení velkými reflektory bohužel ubíjelo atmosféru a čitelnost.

Sbírka chrudimského pojmosloví

- chrudimování
- chrudimkání
- dumky chrání
- chrudimárna
- „chrud, chrud“
- chrudba
- chrudisté
- chrudáček (plzeňský Chrudista)
- chrudárna (když je to fakt hustý)
- chruď (když to fakt NENÍ hustý)
- chrudapláž (jako nudapláž, ale jsou tam nahatý loutky)
- chrudina (chrudimští žebráci)
- chrodina (chrudimská rodina)
- chrubáci (chrudimští střevlíci)
- chrudka (podpapírák)
- chrupánek (typ spánku; vyznačuje se krátkým trváním, předchází mu zpěv a pivo)
- chrudakce (naše redakce :-)

kolktiv autorů

REFLEXE

Nedalo mi to...

Možná je to nošení sov do Athén, možná nošení vody na poušť, nevím... Každopádně – být pro letošní ročník již téměř pozdě – musím pohoršeně zvolat: To je to tak těžký, si ten posranej mobil před představením vypnout?! Nebo alespoň ztlumit?! Nebo je to taková přča poslouchat svou vyzváněcí melodii, když se na pódiu někdo o něco pokouší?! Kde to jsme?! Dyk jsme probůh většina z nás divadelníci, tohle by měla bejt samozřejmost!

žák

(PET podepisuje)

Milý Zpravodaji 60. Loutkářské Chrudimi...

V žádném případě nechci porovnávat, křičet zbůhdarma rádobý dogmata nebo vynášet obecné soudy, ale moje neklidná mladistvá dušička si prostě nemohla odpustit reakci na letošní Zpravodaj. Neříkám že to, jak to je, je špatně,

ale popravdě mne svým obsahem trochu zarazil. Jsem neklidný, roztěkaný, bláznivý človíček, který si raději přečte aktuální nonsensy, hříčky a hloupůstky než třeba ohlédnutí za lety šedesátými. Jsem si naprosto jistý, že svoje čtenáře tyhle články osloví, ale bez bázně a hany se přiznávám, že jsem tyto návraty do minulosti přeskakoval. Jako samozvaný mluvčí studentské sekce Chrudimi poslušně hlásím (alespoň na základě dojmů z debat z celého týdne), že bychom raději otvírali stránky hravě laškující než prostě informující. Ne, že by letos nebyly, ale mám pocit (a nejsem sám), že jich bylo trochu málo. Tuhle čistě subjektivní reflexi berte, prosím, nikoliv jako stížnost, ale jako prostě ohlédnutí.

S pozdravem Ondřej Duspiva

SEMINÁŘE

Prezentace seminářů R a T

Seminář R

Popis semináře R je vtipně napsaný, leč kromě vágní nápovědy, že bude nějak souviset s bramborami, pravděpodobně většinou z nás příliš o svém obsahu nesdělil. Ve Spolkovém domě jsme tak vůbec nevěděli, co máme čekat. Nakonec se nám dostalo báječné série humorných a dobře vypointovaných scének. Sice v nich vždy nějakým způsobem figurovaly brambory, hlavní roli ale sehrávali spíše seminaristé. Ti nám předvedli všechno možné, od skečů s bramborou jakožto bramborou, přes bramboru jako kouzelnicko-klaunskou rekvizitu, až po bramboru jako materiál, z něhož byly vyrobeny krásně stylizované marionety.

Seminář T

Budoucí velcí režiséři se představili... A že to byla jízda! Zřejmě jsou tyto věci: bible je v pekle, lepší bude se nevdávat, ani není doporučeno podvádět, odmítovat alkoholikovi... Těčkaři do toho šli s elánem a zvládli zkoncentrovat sebe (i druhé) a dali dohromady 16 plnohodnotných, ucelených výstupů, z nichž leckteré kvalitou předčily některá představení z hlavního programu... Byl to unikátní zážitek: jeden autor, jedna kniha, 16 textů, 16 různých režisérských principů. Od přístupů klasických po velmi alternativních. Někteří ctili předlohu velmi důsledně, jiní se jí nechali spíše inspirovat a přidali k ní své asociace, svůj výklad... Bylo to skvělé.

žák – PET

Ř jako řezbářský seminář

Řezbářský seminář se již chýlí ke konci (ostatně jako všechny ostatní, v tento předposlední festivalový den). Přesto vyzvídám, jaký byl přibližný průběh v předchozích dnech. Seminaristé dostali dřevěný špalek s předem velmi hrubě opracovaným profilem, naznačujícím čelo a nos, a poté celý týden za průběžného poučování a vypomáhání od lektora dlabali z onoho špalku hlavu. A to až na výjimky bez jakýchkoli předchozích zkušeností! Při tomto zjištění můj obdiv nesmírně narůstá, protože si nedokážu představit, že bych já mohl být něčeho podobného ve lhůtě pouhopouhého a necelého jednoho týdne schopen. Když přicházím já, hlavy jsou již prakticky vyřezány, dodělávají se poslední detaily a seminaristé s lektorem diskutují. O tom, jak loutky barvit, jak se potýkat se savostí dřeva a vázanou vodou, nebo také o tom, kolik dlát a jakého typu je třeba, aby si člověk mohl vyrobit loutku. Je to tak trochu jiný svět, venku hustě prší a všichni si tady jako jedna velká rodina povídají u oprýskaných pracovních stolů, pod nohama piliny a všude vůně dřeva.

žák

Seminář R

Seminář T

Seminář Ř

Seminář B

Rozbory nad prázdným papírem. Dnes jsme žili v imaginárním světě, kde se v horách pasou zlatá prasátka. A taky už nejsme seminář B – Barvy, ale seminář D – Deprese.

P. S.: Těšte se!

Agenti Na Barveno

Seminář Z

Rozdýchání, rozezpívání a hurá nahrávat do kostela. Atmosféra kostela byla kouzelná. Všichni jsme byli z nahrávání nadšení, protože si tak odvezeme nezapomenutelnou památku na to, co nás bavilo. I když

jsem po jedné delší písni zjistili, že jsme nezapnuli nahrávání a zvolnil mobil, zasmáli jsme se tomu a poslední den v semináři jsme si užili. Seminář sám dal hlasové schopnosti a odboural zábrany ve zpěvu a v hlasu.

P. S.: Seminaristé řeší, kdo jsme. Vzkaz pro ně: Já jsem křeček a já veverka!

Seminář R

Makáááme!!!

Makáááme!!!

A jestli jste včera nepřišli na naši předváděčku, tak shnijete v pekle za příšerných podmínek! (Budete se smažit a do smrti koukat na představení s nekonečným-

mi přestavbami a odpornou hudbou!)

Agent D.K.F.B.

Seminář T

Včera jsem zněl pořádně optimisticky, ale dneska se zase pro změnu dostavila únava. Dva spící kusy blokovaly lavici, ale i přes to a další krev nebo další létající kousky těl jsme se dopracovali k večerní prezentaci.

No a večerní malá-velká inscenační show? Hektický, po jevišti se plazící strach, světla – svítí/nesvítí, nervozita, pres, stres, běs a jdeme na to. Rohy, křídla andělů, utrhané končetiny, díra do

hlavy a chrápací symfonie vrcholí k absolutní špici večera. Mohutná jedenácti hercová (a herečková) tragédie končící totální zkázou... a míříme do Kačenky.

Trochu Trhlý Trouba

13

str.

NEČO NA HRANI

Úspěšní řešitelé
z 5. července:

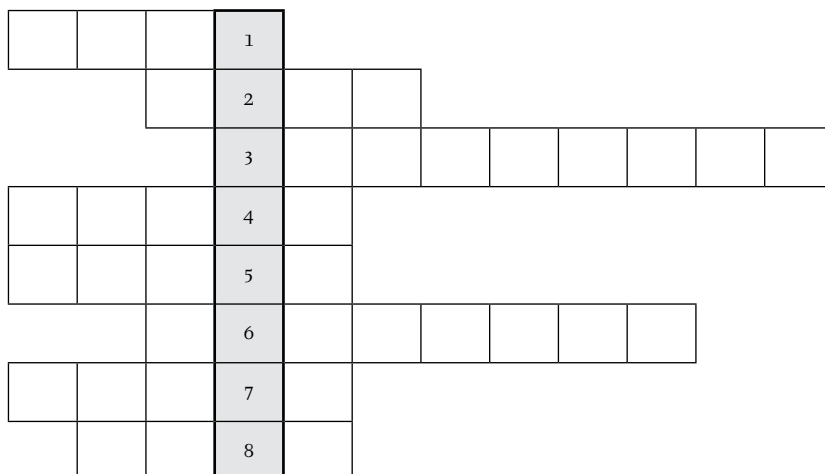
Saša Chrtek
Agáta Göttelová
Karolína Kácelová
Majda a Anička Polehňovic
Matěj Petrák
Branislav Šimko

Poznej, kde to je, a přijď za námi do redakce.

Jedna z her Davida Drábka?

1. Námět
2. Průzor ve zdi
3. Divadlo V+W
4. Středověký kočovník
5. Pantomimu Alfréda Jarryho založili Hybner a ...
6. Akce
7. Tuk vyrobený z mléka
8. Chyba

str. 14

